

kommissionen. Jeg tilføjer for god ordens skyld, at undersøgelseskommissionen som bekendt ikke har forholdt sig til disse synspunkter. Det skyldes den fortolkning af lov om undersøgelseskommissioner, som kommissionens flertal anlagde, og hvorefter den nærmere vurdering af udformningen af besvarelsen af Søren Søndergaards spørgsmål ikke henhører under kommissionen, men under Folketinget.

Men undersøgelseskommissionen fastslog som bekendt, at der i overensstemmelse med, hvad der er anført i svaret til Søren Søndergaard, ikke havde været nogen direkte kontakt mellem efterretningstjenesten og Dan Lynges rockerområdet, og det er naturligvis en vigtig pointe i sammenhængen. Samtidig må jeg konstatere, at der uanset det, jeg har anført, og som jeg altså fuldt ud står ved, er opstået en meget omfattende diskussion om, hvorvidt besvarelsen af Søren Søndergaards spørgsmål i tilstrækkelig grad præciserede, at man alene forholdt sig til spørgsmålet om kontakter mellem efterretningstjenesten og Dan Lynges rockerområdet.

Selve det, at en sådan diskussion kan opstå, må i sagens natur gøre indtryk både på mig selv og også på Justitsministeriets embedsmænd. Dette er også baggrunden for, at jeg ved adskillige lejligheder har tilkendegivet, at hele forløbet af denne sag bestemt vil indgå i mine og Justitsministeriets overvejelser, når der fremover besvares spørgsmål om Politiets Efterretningstjeneste.

Når udvalget i sit brev til mig nærmere spørger, hvordan mine synspunkter vil påvirke fremtidige besvarelser til Folketinget, går jeg da også ud fra, at der navnlig tænkes på besvarelse af spørgsmål vedrørende Politiets Efterretningstjenestes virksomhed, som Justitsministeriet jo – navnlig i perioder – modtager ganske mange spørgsmål om. Det vil jeg gerne sige lidt om.

Det er velkendt, at en efterretningstjeneste kun kan løse sine opgaver vedrørende f.eks. forebyggelse og bekæmpelse af terrorisme og anden meget alvorlig kriminalitet, hvis der kan være en endog meget høj grad af fortrolighed om dens virksomhed. Det gælder ikke mindst med hensyn til, hvilke kilder tjenesten samarbejder med. Kunne tjenesten ikke arbejde under en sådan fortrolighed, så tror jeg, at det vil stå klart for enhver, at dens arbejde ville blive umuliggjort. Det er bl.a. også baggrunden for, at den parlamentariske kontrol med efterretningstjenesten ikke va-

retages af Folketingets almindelige stående udvalg, men af det særlige udvalg vedrørende efterretningstjenesternes.

I overensstemmelse med dette har det faste udgangspunkt i mange år været, at spørgsmål fra f.eks. enkelte medlemmer af Folketinget om efterretningstjenestens nærmere virksomhed i konkrete sager er blevet besvaret med, at det ikke er muligt at give de ønskede oplysninger. Det er samtidig velkendt, at såvel Justitsministeriet som Politiets Efterretningstjeneste i de senere år har arbejdet for at skabe større åbenhed om tjenestens virksomhed. Der er jo ingen, der kan være interesseret i hemmeligholdelse for hemmeligholdelsens egen skyld, og det har derfor været en vigtig og en højt prioriteret opgave at se på, om man kan gå nogle skridt videre i retning af åbenhed – naturligvis hele tiden uden på nogen måde at kompromittere de grundlæggende fortrolighedshensyn, som jeg var inde på i starten.

Det er bl.a. udslag af denne prioritering, når efterretningstjenesten inden for de senere år f.eks. har oprettet sin egen hjemmeside, ansat informationsmedarbejdere og er begyndt at udgive årsberetninger om sin virksomhed. Det var, som jeg tidligere fremhævede, også et udslag af denne prioritering, når vi i besvarelsen af spørgsmålet fra Søren Søndergaard valgte at gå et skridt videre end den sædvanlige praksis og faktisk give de oplysninger, det var muligt at give, og som vi i Justitsministeriet klart mente at spørgsmålet måtte tage sigte på.

I en vis forstand kunne det måske være nærliggende at drage den konsekvens af Dan Lyngesagen, at vi i Justitsministeriet nu må vende tilbage til den gammeldags form for besvarelse af spørgsmål vedrørende efterretningstjenesten, nemlig ud fra fortrolighedshensyn at afvise at give oplysninger. Så undgår man i hvert fald, at der opstår spørgsmål og misforståelser som i den foreliggende sag.

Jeg vil imidlertid gerne slå fast, at jeg ikke har noget som helst ønske om at bremse den åbenhedsproces vedrørende efterretningstjenesten, som jeg har beskrevet, og som jeg betragter som både en god og en sund proces i alles interesse. Det siger naturligvis sig selv, at jeg fremover vil være endnu mere opmærksom på, om hensynet til den nødvendige fortrolighed om tjenestens arbejde indebærer, at et egentligt svar på det, der